



**Sud države članice dužan je izvršavati ovlast koja mu je dodijeljena nacionalnim pravom da utvrdi da ta država članica nije pravilno prenijela direktivu Unije i da navedeni propust mora ispraviti**

*Navedeni sud ne može zanemariti obvezu te države članice da prenese direktivu zbog navodne neproporcionalnosti tog prenošenja koja bi bila posljedica buduće izmjene zahtjeva koji proizlaze iz prava Unije*

Osoba UH, irski državljanin čiji je materinski jezik irski i koji potječe iz irskog govornog područja regije Galway (Gaeltacht Galway, Irska), utvrdio je da su informacije priložene veterinarsko-medicinskim proizvodima isključivo sastavljene na engleskom jeziku. Međutim, on smatra da Direktiva 2001/82<sup>1</sup> nalaže da se te informacije navode na dvama službenim jezicima u Irskoj, odnosno na irskom i engleskom jeziku. Osoba UH zatražila je 14. studenoga 2016, od Ard-Chúirta (Visoki sud, Irska) da utvrdi nepravilno prenošenje te direktive i obvezu Republike Irske da posljedično izmijeni svoje zakonodavstvo.

Ard-Chúirt utvrdio je neusklađenost irskog zakonodavstva u vezi s označivanjem i uputama o veterinarsko-medicinskim proizvodima sa zahtjevima određenima direktivom u području jezika i, stoga, povredu članka 288. UFEU-a<sup>2</sup>. Unatoč tomu, taj sud je primijetio da Uredba 2019/6<sup>3</sup>, čija je primjena predviđena za 28. siječnja 2022., priznaje da informacije koje se trebaju nalaziti na vanjskim pakiranjima, unutarnjim pakiranjima i uputama o veterinarsko-medicinskom proizvodu mogu biti sastavljene na irskom ili engleskom jeziku. On je stoga ocijenio da bi tužitelj imao tek ograničenu i privremenu korist od izmjene irskog prava provedene radi usklađivanja s direktivom, dok bi dobavljači i distributeri veterinarsko-medicinskih proizvoda bili izloženi poteškoćama što bi moglo imati ozbiljne posljedice za zdravlje životinja i gospodarsku i socijalnu situaciju u Irskoj.

Odgovarajući na prethodno pitanje tog istog suda, **Sud je presudio da članak 288. UFEU-a treba tumačiti na način da mu se protivi to da nacionalni sud, koji u okviru postupka predviđenog u tu svrhu nacionalnim pravom utvrdi da država članica kojoj pripada nije ispunila svoju obvezu pravilnog prenošenja Direktive 2001/82, odbije utvrditi, s obrazloženjem da mu se nacionalno zakonodavstvo čini usklađenim s Uredbom 2019/6, koja je donesena u svrhu stavljanja izvan snage te direktive i koja će se primjenjivati od 28. siječnja 2022., da država članica nije pravilno prenijela navedenu direktivu i da navedeni propust mora ispraviti.**

<sup>1</sup> Direktiva 2001/82/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 6. studenoga 2001. o zakoniku Zajednice o veterinarsko-medicinskim proizvodima (SL 2001., L 311, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 30., str. 76.), kako je izmijenjena Direktivom 2004/28/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 31. ožujka 2004. (SL 2004., L 136, str. 58.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 61., str. 125.). Direktiva 2001/82 propisuje, između ostalog, da vanjsko pakiranje ili spremnik veterinarsko-medicinskih proizvoda moraju sadržavati obavezne informacije koje se odnose na lijekove, na primjer naziv, njegovu jačinu, oblik, sastav, seriju proizvođača, broj odobrenja, životinjsku vrstu i doziranje. Članak 58. stavak 4. Direktive propisuje da se ti podaci navode „na jeziku ili jezicima države u čiji promet se stavljaju”.

<sup>2</sup> Članak 288. stavak 3. UFEU-a predviđa da je „[d]irektiva [...] obvezujuća, u pogledu rezultata koji je potrebno postići, za svaku državu članicu kojoj je upućena, a odabir oblika i metoda postizanja tog rezultata prepušten je nacionalnim tijelima.”

<sup>3</sup> Uredba (EU) 2019/6 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. prosinca 2018. o veterinarsko-medicinskim proizvodima i stavljanju izvan snage Direktive 2001/82 (SL 2019., L 4, str. 43.). Članak 7. stavak 1. te uredbe propisuje da obavezne informacije moraju biti napisane na „službenom jeziku ili službenim jezicima države članice u kojoj se veterinarsko-medicinski proizvod stavlja na raspolaganje na tržištu”.

## Ocjena Suda

Sud podsjeća da se obveza država članica na postizanje rezultata propisanog direktivom, te njihova dužnost da poduzmu sve odgovarajuće mjere, opće ili posebne, odnosi na sva tijela država članica, uključujući i sudove kad je riječ o stvarima koje potpadaju pod njihovu nadležnost<sup>4</sup>. Osim toga, Sud je ustanovio da irsko pravo omogućuje pojedincima da sud utvrdi da Irska nije pravilno prenijela direktivu Unije te da ju je dužna prenijeti, ostavljajući mogućnost nacionalnim sudovima da odbiju donošenje takve odluke na temelju razloga koji su utvrđeni tim pravom.

U ovom slučaju, sud koji je uputio zahtjev utvrdio je da je Direktiva 2001/82 nepravilno prenesena. **Sud u tom pogledu primjećuje da okolnost da je irsko zakonodavstvo već usklađeno s Uredbom 2019/6 – koja će se početi primjenjivati od 28. siječnja 2022. – ne može dovesti u pitanje utvrđenje neusklađenosti tog zakonodavstva s pravom Unije do tog datuma ni, a fortiori, opravdati takvu neusklađenost.** Naime, do trenutka stavljanja Direktive 2001/82 izvan snage tom uredbom, njezine odredbe zadržavaju svoju obvezujuću narav. **Samo Sud može, u iznimnim slučajevima i iz posebno važnih razloga pravne sigurnosti, odobriti privremenu suspenziju učinaka koje pravilo prava Unije ima u odnosu na nacionalno pravo koje mu se protivi.**

Posljedično, Sud smatra da članak 288. UFEU-a sprečava nacionalni sud da zanemari obvezu – koja se stavlja na teret državi članici kojoj pripada – da prenese direktivu zbog navodne neproporcionalnosti tog prenošenja jer bi se ono moglo pokazati skupim ili nepotrebnim zbog budućeg stavljanja izvan snage te direktive. Stoga sud koji je uputio zahtjev mora poduzeti sve opće ili posebne mjere potrebne da se osigura postizanje rezultata predviđenog tom direktivom i, posljedično donijeti zahtijevanu odluku.

---

**NAPOMENA:** Prethodni postupak omogućuje sudovima država članica da u okviru postupka koji se pred njima vodi upute Sudu pitanja o tumačenju prava Unije ili o valjanosti nekog akta Unije. Sud ne rješava spor pred nacionalnim sudom. Na nacionalnom je sudu da predmet riješi u skladu s odlukom Suda. Ta odluka jednako obvezuje i druge nacionalne sudove pred kojima bi se moglo postaviti slično pitanje.

---

*Neslužbeni dokument za medije koji ne obvezuje Sud.*

*[Cjelovit tekst](#) presude objavljuje se na stranici CURIA na dan objave.*

*Osoba za kontakt: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 4293*

*Snimke s objave presude nalaze se na „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106*

---

<sup>4</sup> U tom pogledu valja podsjetiti da članak 4. stavak 3. drugi podstavak (ili 2. rečenica?) UFEU-a propisuje da „Države članice poduzimaju sve odgovarajuće mjere, opće ili posebne, kako bi osigurale ispunjavanje obveza koje proizlaze iz Ugovorâ ili akata institucija Unije”.